

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 14 października 2021 r. *

Odwołanie – Unia gospodarcza i walutowa – Unia bankowa – Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych (SRM) – Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) – Jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) – Ustalenie składki ex ante za rok 2016 – Skarga o stwierdzenie nieważności – Termin na wniesienie skargi – Przekroczenie terminu – Akt zaskarżalny – Akt potwierdzający

W sprawie C-662/19 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 4 września 2019 r.,

NRW.Bank, z siedzibą w Düsseldorfie (Niemcy), który reprezentowali J. Seitz, J. Witte i D. Flore, Rechtsanwälte,

strona wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania były:

Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), którą reprezentowali H. Ehlers, J. Kerlin i P.A. Messina, w charakterze pełnomocników, których wspierali B. Meyring, S. Schelo, T. Klupsch i S. Ianc, Rechtsanwälte,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Rada Unii Europejskiej, którą reprezentowali A. Sikora-Kaléda i J. Bauerschmidt, w charakterze pełnomocników,

Komisja Europejska, którą reprezentowali początkowo D. Triantafyllou, K.-P. Wojcik i A. Steiblyté, a następnie D. Triantafyllou i A. Steiblyté, w charakterze pełnomocników,

interwencji w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: L. Bay Larsen, wiceprezes Trybunału, pełniący obowiązki prezesa trzeciej izby, A. Prechal, F. Biltgen, L.S. Rossi i N. Wahl (sprawozdawca), sędziowie,

* Język postępowania: niemiecki.

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 15 kwietnia 2021 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 NRW.Bank wnosi w odwołaniu o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 26 czerwca 2019 r., NRW.Bank/SRB (T-466/16, niepublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2019:445), w którym Sąd odrzucił wniesioną przez niego skargę o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, wydanej na sesji wykonawczej w dniu 15 kwietnia 2016 r. decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) w sprawie składek ex ante za rok 2016 na jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) (SRB/ES/SRF/2016/06) (zwanej dalej „pierwszą sporną decyzją”) oraz, po drugie, wydanej na sesji wykonawczej w dniu 20 maja 2016 r. decyzji SRB w sprawie korekty składek ex ante za rok 2016 na SRF, uzupełniającej pierwszą sporną decyzję (SRB/ES/SRF/2016/13) (zwanej dalej „drugą sporną decyzją”) (zwanymi dalej łącznie „spornymi decyzjami”), w zakresie, w jakim go dotyczą.

Ramy prawne

Rozporządzenie (UE) nr 806/2014

- 2 Artykuł 54 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1) przewiduje:

„[SRB] na sesji wykonawczej:

- a) przygotowuje wszystkie decyzje, które [SRB] ma przyjąć na sesji plenarnej;
- b) podejmuje wszystkie decyzje dotyczące wykonania niniejszego rozporządzenia, chyba że w niniejszym rozporządzeniu przewidziano inaczej”.

- 3 Artykuł 67 ust. 4 rozporządzenia nr 806/2014 stanowi:

„Krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pobierają od podmiotów, o których mowa w art. 2, składki, o których mowa w art. 69, 70 i 71, i przekazują je do [SRF] zgodnie z umową [między uczestniczącymi państwami członkowskimi]”.

- 4 Artykuł 69 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Poziom docelowy”, stanowi w ust. 1:
- „Przed końcem początkowego ośmioletniego okresu od dnia 1 stycznia 2016 r. lub ewentualnie od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego ustępu na mocy art. 99 ust. 6 dostępne środki finansowe [SRF] muszą osiągnąć co najmniej 1% kwoty depozytów gwarantowanych wszystkich instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności we wszystkich uczestniczących państwach członkowskich”.
- 5 Artykuł 70 rozporządzenia nr 806/2014, zatytułowany „Składki ex ante”, przewiduje w ust. 1 i 2:

„1. Indywidualną składkę od każdej instytucji pobiera się co najmniej raz w roku i oblicza się ją proporcjonalnie do kwoty jej zobowiązań, z wyłączeniem funduszy własnych i depozytów gwarantowanych, w odniesieniu do łącznych zobowiązań – z wyłączeniem funduszy własnych i depozytów gwarantowanych – wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium wszystkich uczestniczących państw członkowskich.

2. Każdego roku po konsultacji z [Europejskim Bankiem Centralnym (EBC)] lub właściwym organem krajowym oraz w ścisłej współpracy z krajowymi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji [SRB] oblicza wysokość indywidualnych składek w celu zapewnienia, aby składki należne od wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium wszystkich uczestniczących państw członkowskich, nie przekraczały 12,5% poziomu docelowego.

Każdego roku podstawą obliczania wysokości składek od poszczególnych instytucji jest:

- a) składka ryczałtowa, czyli proporcjonalna w oparciu o kwotę zobowiązań instytucji, z wyłączeniem funduszy własnych i depozytów gwarantowanych, w odniesieniu do całkowitych zobowiązań, z wyłączeniem funduszy własnych i depozytów gwarantowanych, wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium uczestniczących państw członkowskich; oraz
- b) składka skorygowana o ryzyko, której podstawą są kryteria określone w art. 103 ust. 7 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190)], przy uwzględnieniu zasady proporcjonalności i bez powodowania zakłóceń między strukturami sektora bankowego państw członkowskich.

Stosunek składki ryczałtowej do składek skorygowanych o ryzyko uwzględnia zrównoważoną dystrybucję składek w różnych rodzajach banków.

W każdym przypadku łączna kwota indywidualnych składek od wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium wszystkich uczestniczących państw członkowskich, obliczona zgodnie z lit. a) i b), nie przekracza w ciągu roku 12,5% poziomu docelowego”.

Rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63

- 6 Artykuł 5 ust. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę [2014/59] w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44) przewiduje:

„Składki, o których mowa w art. 103 ust. 2 dyrektywy [2014/59], oblicza się poprzez wyłączenie następujących zobowiązań:

[...]

- b) zobowiązań zaciągniętych przez instytucję należącą do instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 dyrektywy [2014/59], i posiadającą pozwolenie właściwego organu na stosowanie art. 113 ust. 7 [rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1)], w drodze umowy zawartej z inną instytucją, która jest członkiem tego samego instytucjonalnego systemu ochrony;

[...]

- f) w przypadku instytucji prowadzących działalność polegającą na udzielaniu kredytów preferencyjnych, zobowiązań instytucji pośredniczącej wobec instytucji inicjującej lub innego banku rozwoju lub innej instytucji pośredniczącej oraz zobowiązań pierwotnego banku rozwoju wobec stron zapewniających jego finansowanie w zakresie, w jakim kwota tych zobowiązań odpowiada kredytom preferencyjnymi tej instytucji”.

- 7 Załącznik I do rozporządzenia delegowanego 2015/63, zatytułowany „Procedura obliczania rocznych składek instytucji”, przedstawia wzór na obliczanie tych składek oraz procedury i kroki ich obliczania. Krok 6 ich obliczania, zatytułowany „Obliczanie składek rocznych”, opisano w następujący sposób:

„1. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonuje przeskalowania ostatecznego złożonego wskaźnika uzyskanego w ramach kroku 5, FCI_n , w zakresie określonym w art. 9, za pomocą następującego wzoru:

$$\bar{R}_n = (1,5 - 0,8) * \frac{FCI_n - \min FCI_n}{\max FCI_n - \min FCI_n} + 0,8$$

,
gdzie argumenty funkcji minimalnej i funkcji maksymalnej są wartościami wszystkich instytucji wnoszących składki na rzecz mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, dla którego obliczany jest ostateczny złożony wskaźnik.

2. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oblicza roczną składkę każdej instytucji, oprócz instytucji n , które podlegają art. 10, i z wyjątkiem ryczałtowego komponentu składek instytucji, wobec których państwa członkowskie stosują art. 20 ust. 5, jako:

$$c_n = Cel * \frac{\frac{B_n}{\sum_{p=1}^N B_p} \cdot \tilde{R}_n}{\sum_{p=1}^N \left(\frac{B_p}{\sum_{q=1}^N B_q} \cdot \tilde{R}_p \right)},$$

gdzie:

p, q indeksują instytucje;

[Cel] stanowi roczny poziom docelowy określony przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 4 ust. 2, pomniejszony o sumę składek obliczonych zgodnie z art. 10 i o sumę wszelkich kwot ryczałtowych, które mogą być płatne na podstawie art. 20 ust. 5;

B_n stanowi kwotę zobowiązań (z wyłączeniem funduszy własnych) pomniejszoną o kwotę depozytów gwarantowanych instytucji n , skorygowaną zgodnie z art. 5 i bez uszczerbku dla stosowania przepisów art. 20 ust. 5”.

Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/81

- 8 Artykuł 5 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określającego jednolite warunki stosowania rozporządzenia nr 806/2014 (Dz.U. 2015, L 15, s. 1) stanowi:

„1. [SRB] powiadamia właściwe krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o swoich decyzjach w sprawie obliczenia rocznych składek instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na ich odnośnych terytoriach.

2. Po otrzymaniu powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, każdy krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powiadamia każdą instytucję, która uzyskała zezwolenie na prowadzenie działalności w jego państwie członkowskim, o decyzji [SRB] w sprawie obliczenia rocznej składki należnej od danej instytucji”.

Okoliczności powstania sporu

- 9 Okoliczności powstania sporu przedstawiono w pkt 1–9 zaskarżonego wyroku i na potrzeby niniejszego postępowania można je streścić w podany niżej sposób.
- 10 NRW.Bank jest bankiem rozwoju Land Nordrhein-Westfalen (kraju związkowego Nadrenia Północna-Westfalia, Niemcy). Prowadzi on zasadniczo trzy rodzaje działalności, a mianowicie: działalność wspierającą, pomocniczą działalność wspierającą oraz inną działalność.

- 11 W 2015 r., przed wejściem w życie rozporządzenia nr 806/2014 i na podstawie dyrektywy 2014/59, uzupełnionej rozporządzeniem delegowanym 2015/63, niemiecki organ regulacyjny – Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierung (federalny urząd ds. stabilizacji rynków finansowych, Niemcy) (zwany dalej „FMSA”) – ustalił składkę ex ante wnoszącego odwołanie za rok 2015 w oparciu o art. 103 tej dyrektywy, uznając jednocześnie, że z obliczenia tej składki należy wyłączyć zarówno prowadzoną przez wnoszącego odwołanie działalność wspierającą, jak i jego pomocniczą działalność wspierającą.
- 12 W 2016 r., w formularzu zatytułowanym „Składki ex ante na [SRF] – Formularz deklaracji za okres składkowy 2016”, sporządzonym przez SRB i przekazanym wnoszącemu odwołanie przez FMSA, wnoszący odwołanie zadeklarował początkowo jako podlegającą stosownie do art. 5 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63 wyłączeniu z obliczenia jego składki ex ante za rok 2016 sumę wszystkich swoich zobowiązań związanych z prowadzoną działalnością wspierającą i pomocniczą działalnością wspierającą. Jednakże po uzyskaniu informacji, że zdaniem SRB z owego obliczenia nie należy wyłączać pomocniczej działalności wspierającej, wnoszący odwołanie złożył skorygowany formularz deklaracji, stosownie do którego wyłączeniu podlegała jedynie całkowita wartość zobowiązań związanych z jego działalnością wspierającą.
- 13 W pierwszej spornej decyzji SRB – na sesji wykonawczej w dniu 15 kwietnia 2016 r. – ustaliła na podstawie art. 54 ust. 1 lit. b) i art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 wysokość składki ex ante za rok 2016 każdego z podmiotów wskazanych w art. 2 tego rozporządzenia, w tym wnoszącego odwołanie.
- 14 Decyzją w sprawie poboru z dnia 22 kwietnia 2016 r., otrzymaną przez wnoszącego odwołanie w dniu 25 kwietnia 2016 r., FMSA poinformował go, że SRB ustaliła jego składkę ex ante za rok 2016 na SRF, i wskazał mu kwotę do zapłaty.
- 15 W drugiej spornej decyzji SRB – na sesji wykonawczej w dniu 20 maja 2016 r. – dokonała korekty składek ex ante za rok 2016 na SRF i podwyższyła składkę wnoszącego odwołanie.
- 16 Decyzją w sprawie poboru z dnia 10 czerwca 2016 r., otrzymaną przez wnoszącego odwołanie w dniu 13 czerwca 2016 r., FMSA poinformował go, że musi on uiścić kwotę wynikającego z drugiej spornej decyzji podwyższenia, o którym mowa w poprzednim punkcie niniejszego wyroku.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 17 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 sierpnia 2016 r. wnoszący odwołanie wniósł skargę, kwestionując wysokość swojej składki ex ante za rok 2016 na SRF z uwagi na to, że pomocniczej działalności wspierającej nie potraktowano preferencyjnie, a w konsekwencji jego składkę ustalono na zbyt wysokim poziomie. W uzasadnieniu owej skargi wnoszący odwołanie powołał się zasadniczo na naruszenie art. 103 ust. 2 i 7 dyrektywy 2014/59, art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 oraz rozporządzeń wykonawczych do tych aktów, a także na niezgodność tych rozporządzeń wykonawczych z prawem.
- 18 Postanowieniami z dni 10 i 11 stycznia 2017 r. prezes ósmej izby Sądu uwzględnił wnioski Komisji Europejskiej i Rady Unii Europejskiej o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania SRB.

- 19 W zaskarżonym wyroku Sąd, nie rozpatrując zarzutów podniesionych przez wnoszącego odwołanie, odrzucił skargę jako niedopuszczalną i obciążył go kosztami postępowania.

Żądania stron

- 20 Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału:
- o uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności decyzji SRB ustalającej jego roczną składkę za rok 2016 na SRF;
 - tytułem żądania ewentualnego – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; oraz
 - o obciążenie SRB kosztami postępowania.
- 21 SRB wnosi do Trybunału:
- o odrzucenie odwołania jako w części niedopuszczalnego, a w każdym wypadku – o oddalenie go jako bezzasadnego;
 - o obciążenie wnoszącego odwołanie kosztami postępowania odwoławczego i postępowania przed Sądem; oraz
 - na wypadek gdyby Trybunał uznał odwołanie za zasadne – o przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania wyroku końcowego i o orzeczenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów odwołania nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 22 Rada wnosi do Trybunału – na wypadek gdyby uchylił on zaskarżony wyrok – o stwierdzenie, że brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia zgodności z prawem lub ważności rozporządzenia wykonawczego 2015/81.
- 23 Komisja wnosi do Trybunału:
- o oddalenie odwołania; oraz
 - o obciążenie wnoszącego odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

- 24 Wnoszący odwołanie podnosi w jego uzasadnieniu dwa zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 263 akapit szósty TFUE oraz art. 60 regulaminu postępowania przed Sądem, a drugi – naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.

Argumentacja stron

- 25 W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 263 akapit szósty TFUE oraz art. 60 regulaminu postępowania, orzekając, że wnoszący odwołanie nie dochował terminu na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności. Zarzut ten składa się z czterech części, z których pierwszą podniesiono tytułem głównym, zaś trzy pozostałe – tytułem ewentualnym.
- 26 W częściach pierwszej i drugiej zarzutu pierwszego, które należy rozpatrzyć łącznie, wnoszący odwołanie utrzymuje zasadniczo, że Sąd naruszył prawo, ponieważ termin na wniesienie skargi został dochowany niezależnie od oceny drugiej spornej decyzji.
- 27 W tym względzie wnoszący odwołanie podnosi, po pierwsze, że druga sporna decyzja stanowi nową decyzję co do meritum i nie jest jedynie potwierdzeniem pierwszej spornej decyzji. Określone przez sporne decyzje roczne składki wnoszącego odwołanie nie są takie same, w związku z czym druga sporna decyzja zmieniła jego sytuację prawną. Ponadto ta ostatnia decyzja została oparta na nowych elementach, takich jak zmieniona ocena istotnego wskaźnika częściowego, i nie stanowi sprostowania zwykłego błędu w obliczeniach.
- 28 Po drugie, wnoszący odwołanie utrzymuje, że nawet przy założeniu, iż druga sporna decyzja nie zastąpiła w całości pierwszej spornej decyzji, lecz ją zmieniła, jego skarga na drugą sporną decyzję nie została wniesiona po terminie. W tym kontekście zarzuca on Sądowi w szczególności, że ten nie zbadał wpływu wyroku z dnia 18 października 2007 r., Komisja/Parlament i Rada (C-299/05, EU:C:2007:608), dotyczącego zmiany rozporządzeń, ani nie wskazał powodów, dla których zasady wypływające z tego wyroku miałyby nie znajdować zastosowania w niniejszym wypadku, podczas gdy wynika z nich, że zmiana aktu – nawet ostatecznego – powoduje rozpoczęcie biegu nowego terminu na wniesienie skargi zarówno w odniesieniu do przepisu zmienionego, jak i wszystkich przepisów tego aktu.
- 29 SRB podnosi, że wnoszący odwołanie kwestionuje zasadniczo dokonaną przez Sąd analizę okoliczności faktycznych oraz że jego argumentacja jest niedopuszczalna. Dodaje ona, że druga sporna decyzja nie opiera się na żadnej nowej okoliczności faktycznej odnoszącej się do przedmiotu sporu, który dotyczy wyłączenia zobowiązań związanych z pomocniczą działalnością wspierającą z obliczenia składek *ex ante* za rok 2016 na SRF. Obliczenie składek ustalonych w tej decyzji koryguje przypadkową omyłkę pisarską w ramach formuły obliczeniowej w odniesieniu do wskaźnika SPI dotyczącego przynależności do instytucjonalnego systemu ochrony i nie wiąże się z oceną nowych okoliczności faktycznych ani z nową oceną prawną, w związku z czym wspomniana decyzja – jeżeli chodzi o przedmiot sporu – stanowi akt potwierdzający. W konsekwencji okoliczność, że sporne decyzje ustalają odmienne wysokości składek wnoszącego odwołanie, nie zmienia wniosku, że – jeżeli chodzi o przedmiot sporu – druga sporna decyzja potwierdza pierwszą sporną decyzję.
- 30 Co się tyczy argumentacji dotyczącej orzecznictwa wynikającego z wyroku z dnia 18 października 2007 r., Komisja/Parlament i Rada (C-299/05, EU:C:2007:608), SRB uważa, że jest ona niedopuszczalna jako pozbawiona konkretnych argumentów przeciwko zaskarżonemu wyrokowi. Ponadto orzecznictwo to dotyczy powszechnie obowiązującego aktu ustawodawczego, w związku z czym nie ma ono znaczenia w odniesieniu do decyzji indywidualnej. Wreszcie zdaniem SRB wnoszący odwołanie nie podniósł ani nie udowodnił, że niezmienione części pierwszej spornej decyzji stanowią wraz ze zmienionymi częściami drugiej spornej decyzji pewną całość.

- 31 Rada i Komisja, które – podobnie jak przed Sądem – ograniczyły swoje uwagi do nieważności, wykładni i stosowania właściwych przepisów, a w szczególności rozporządzenia wykonawczego 2015/81, poprzestały na twierdzeniu, odpowiednio, że owo rozporządzenie oraz decyzje SRB nie są w żaden sposób dotknięte wadą niezgodności z prawem, i nie zajęły stanowiska w przedmiocie zarzutu pierwszego.

Ocena Trybunału

- 32 Należy przypomnieć, co się tyczy pierwszej spornej decyzji, że w zaskarżonym wyroku Sąd, ustalwszy, iż sporne decyzje nie zostały ani opublikowane, ani przekazane wnoszącemu odwołanie, który nie był ich adresatem, wskazał, że w takim wypadku termin na wniesienie skargi biegnie dopiero od chwili, gdy zainteresowany dokładnie zapoznał się z treścią i uzasadnieniem danego aktu, pod warunkiem że zażądał pełnego tekstu w rozsądnym terminie. W tym kontekście Sąd stwierdził, że wnoszący odwołanie dowiedział się o istnieniu pierwszej spornej decyzji, otrzymując w dniu 25 kwietnia 2016 r. decyzję w sprawie poboru, oraz że wniosek o wgląd do akt złożył on do FMSA w dniu 22 sierpnia 2016 r., czyli prawie cztery miesiące po dniu, w którym otrzymał tę decyzję w sprawie poboru. Sąd dodał, że sposób, w jaki FMSA wykonał sporne decyzje, nie pozwala sądzić, iż druga sporna decyzja zastąpiła pierwszą sporną decyzję. Sąd wywiódł stąd, że – jeżeli chodzi o pierwszą sporną decyzję – wniesienie skargi w dniu 23 sierpnia 2016 r. nastąpiło po terminie.
- 33 Co się tyczy drugiej spornej decyzji, Sąd podkreślił, że wnoszący odwołanie w istocie zarzuca SRB naruszenie niektórych przepisów mającego zastosowanie uregulowania ze względu na to, że nie wyłączyła ona z obliczenia jego składki *ex ante* za rok 2016 na SRF zobowiązań związanych z jego pomocniczą działalnością wspierającą. W tym względzie Sąd zauważył, że druga sporna decyzja nie zawiera żadnego nowego elementu oraz że SRB w żaden sposób nie zbadała ponownie dokonanej już w ramach przyjęcia pierwszej spornej decyzji oceny kwestii, czy należało wyłączyć z obliczenia składki wnoszącego odwołanie zobowiązania związane z jego pomocniczą działalnością wspierającą, a także że wnoszący odwołanie nie przedstawił SRB ani FMSA wniosku o ponowne zbadanie wspomnianej kwestii, który byłby oparty na nowych istotnych okolicznościach faktycznych. Sąd wywiódł stąd, że skarga na drugą sporną decyzję jest niedopuszczalna, ponieważ decyzja ta – zważywszy na przedmiot sporu – jest jedynie potwierdzeniem pierwszej spornej decyzji, oraz że wnoszący odwołanie nie podniósł przeciwko drugiej spornej decyzji żadnego zarzutu ani argumentu.
- 34 W pierwszej kolejności należy oddalić zastrzeżenia SRB co do dopuszczalności argumentacji wnoszącego odwołanie.
- 35 I tak, po pierwsze, należy przypomnieć, że badanie kwestii, czy zaskarżona decyzja ma charakter wyłącznie potwierdzający względem wcześniejszej decyzji, jest działaniem polegającym na dokonaniu kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych, w odniesieniu do której Trybunał jest uprawniony do przeprowadzenia kontroli w ramach odwołania. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, gdy Sąd dokonał ustalenia lub oceny okoliczności faktycznych, Trybunał jest uprawniony na podstawie art. 256 TFUE do kontroli kwalifikacji prawnej tych okoliczności i skutków prawnych, jakie wywiódł z nich Sąd [wyrok z dnia 28 czerwca 2018 r., Andres (Heitkamp BauHolding w upadłości)/Komisja, C-203/16 P, EU:C:2018:505, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo].

- 36 Po drugie, prawdą jest, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału z art. 256 TFUE i z art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a także z art. 168 ust. 1 lit. d) i art. 169 regulaminu postępowania przed Trybunałem wynika, że odwołanie musi precyzyjnie wskazywać kwestionowane części wyroku lub postanowienia Sądu, a także zawierać argumenty prawne, które w sposób konkretny uzasadniają to żądanie, pod rygorem niedopuszczalności odwołania lub danego zarzutu (zob. w szczególności wyrok z dnia 4 lipca 2000 r., Bergaderm i Goupil/Komisja, C-352/98 P, EU:C:2000:361, pkt 34; a także postanowienie z dnia 31 stycznia 2019 r., Iordăchescu/Parlament i in., C-426/18 P, niepublikowane, EU:C:2019:89, pkt 28). Nie spełnia tego wymogu odwołanie niezawierające żadnych argumentów mających konkretnie na celu wskazanie naruszenia prawa, jakim dany wyrok lub dane postanowienie miałyby być dotknięte (wyrok z dnia 20 maja 2021 r., Dickmanns/EUIPO, C-63/20 P, niepublikowany, EU:C:2021:406, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 37 Należy jednak stwierdzić, że w niniejszym wypadku argumentacja wnoszącego odwołanie nie jest ani ogólna, ani nieprecyzyjna. Przeciwnie, z odwołania wynika jasno, że wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, po pierwsze, że naruszył on prawo, kwalifikując drugą sporną decyzję jako wyłącznie potwierdzającą pierwszą sporną decyzję, a tym samym uznając, że skargę wniesiono po terminie, po drugie zaś – że nie uwzględnił on jego argumentów dotyczących wyroku z dnia 18 października 2007 r., Komisja/Parlament i Rada (C-299/05, EU:C:2007:608).
- 38 W drugiej kolejności, co się tyczy kwalifikacji drugiej spornej decyzji, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skarga o stwierdzenie nieważności przewidziana w art. 263 TFUE przysługuje na wszelkie mające na celu wywołanie wiążących skutków prawnych przepisy przyjęte przez instytucje, niezależnie od ich formy (wyrok z dnia 26 marca 2019 r., Komisja/Włochy, C-621/16 P, EU:C:2019:251, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 39 Ponadto z również utrwalonego orzecznictwa wynika, że akty potwierdzające oraz akty czysto wykonawcze, jako że nie wywołują takich skutków prawnych, nie podlegają kontroli sądowej, o której mowa w tym artykule (wyrok z dnia 26 marca 2019 r., Komisja/Włochy, C-621/16 P, EU:C:2019:251, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 40 W celu ustalenia, czy akt wywołuje wiążące skutki prawne mogące wpłynąć na interes skarżącego poprzez istotną zmianę jego sytuacji prawnej, należy skupić się w szczególności na samej istocie tego aktu (wyroki: z dnia 26 stycznia 2010 r., Internationaler Hilfsfonds/Komisja, C-362/08 P, EU:C:2010:40, pkt 51, 52; a także z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 41 Należy w tym względzie przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału z aktem wyłącznie potwierdzającym akt wcześniejszy mamy do czynienia wówczas, gdy akt ten nie zawiera w stosunku do aktu wcześniejszego żadnego nowego elementu (wyroki: z dnia 3 kwietnia 2014 r., Komisja/Niderlandy i ING Groep, C-224/12 P, EU:C:2014:213, pkt 69 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 15 listopada 2018 r., Estonia/Komisja, C-334/17 P, niepublikowany, EU:C:2018:914, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 42 W niniejszym wypadku sporne decyzje określają wysokość składki ex ante każdego z podmiotów wskazanych w art. 2 rozporządzenia nr 806/2014. Z przedłożonych Trybunałowi akt wynika, że w 2016 r. SRB, po obliczeniu składek na SRF dla każdego z tych podmiotów, dokonała ponownego obliczenia tych składek, ponieważ wskaźnik SPI dotyczący przynależności do instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia delegowanego 2015/63, został obliczony nieprawidłowo. Skorygowanie tego błędu w obliczeniach

doprowadziło do ponownego obliczenia składki ex ante za rok 2016 dla wszystkich instytucji, nawet tych niebędących członkami instytucjonalnego systemu ochrony, a ustalona w drugiej spornej decyzji wysokość składki ex ante za rok 2016 na SRF odzwierciedla zmiany spowodowane tym ponownym obliczeniem.

- 43 W konsekwencji, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 87 opinii, druga sporna decyzja zawiera nowy element w stosunku do pierwszej spornej decyzji, ponieważ wartość wskaźnika SPI użyta w drugiej spornej decyzji różni się od wartości użytej w pierwszej spornej decyzji.
- 44 Ponadto mimo że przedmiot spornych decyzji jest tożsamy ze względu na to, iż ustalają one składki ex ante za rok 2016 na SRF, odmienna jest istota tych decyzji, ponieważ wysokość ustalanych przez nie składek różni się.
- 45 Tym samym druga sporna decyzja, nakładając na wnoszącego odwołanie obowiązek wpłacenia na SRF składki ex ante, której wysokość różni się od wysokości określonej w pierwszej spornej decyzji, zmienia jego sytuację prawną, tak że stwierdzenie nieważności drugiej spornej decyzji nie byłoby równoznaczne ze stwierdzeniem nieważności pierwszej spornej decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 25 października 1977 r., Metro SB-Großmärkte/Komisja, 26/76, EU:C:1977:167, pkt 4).
- 46 SRB twierdzi jednak, że Sąd nie naruszył prawa, uznając, iż druga sporna decyzja stanowi – jeżeli chodzi o przedmiot sporu – potwierdzenie pierwszej spornej decyzji, ponieważ wnoszący odwołanie podnosi, że SRB popełniła błąd, nie wyłączając zobowiązań związanych z pomocniczą działalnością wspierającą z obliczenia jego składek ex ante za rok 2016 na SRF, podczas gdy przy obliczaniu tych składek nie dokonano zmian w zakresie uwzględnienia zobowiązań związanych z działalnością pomocniczą.
- 47 W tym względzie należy przypomnieć, że jeśli przepis danego aktu zostaje zmieniony, możliwość wniesienia skargi zostaje na nowo otwarta, i to nie tylko na wyłącznie ten przepis, ale na wszystkie przepisy, które nawet jeśli nie posiadają zmienionego brzmienia, to stanowią z nim pewną całość (zob. podobnie wyrok z dnia 18 października 2007 r., Komisja/Parlament i Rada, C-299/05, EU:C:2007:608, pkt 29, 30).
- 48 Otóż wbrew temu, co twierdzi SRB, niezmienione elementy obliczenia, w oparciu o które w pierwszej spornej decyzji ustalono składki ex ante za rok 2016 na SRF, stanowią wraz ze zmienionym elementem tego obliczenia, a mianowicie wskaźnikiem SPI, pewną całość do celów przyjęcia drugiej spornej decyzji.
- 49 W tym kontekście należy przypomnieć, że wysokość składek ex ante na SRF zależy od dwóch elementów. Po pierwsze, łączna wysokość składek indywidualnych jest uzależniona od poziomu docelowego określonego w art. 69 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014. Po drugie, zgodnie z art. 70 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia obliczenie tych składek zależy w przypadku każdej poszczególnej instytucji od jej wielkości, którą ustala się w oparciu o jej zobowiązania, oraz od poziomu ryzyka związanego z jej działalnością (zob. analogicznie wyrok z dnia 3 grudnia 2019 r., Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, pkt 77–79). W tym względzie art. 6–12 rozporządzenia delegowanego 2015/63 ustanawiają szczegółowe zasady dotyczące ustalania wysokości zobowiązań instytucji oraz określania ich profilu ryzyka.

- 50 Ze szczegółowych zasad obliczania składek indywidualnych, zawartych w załączniku I do tego rozporządzenia, a w szczególności z kroku 6 tego obliczenia, wynika, że po ustaleniu wysokości zobowiązań i określeniu czynnika ryzyka danej instytucji w oparciu o różne wskaźniki przewidziane w przepisach SRB rozdziela kwotę odpowiadającą rocznemu poziomowi docelowemu pomiędzy poszczególne instytucje.
- 51 W konsekwencji, o ile prawdą jest, że niektóre wskaźniki, takie jak wskaźnik SPI, znajdują zastosowanie tylko do niektórych instytucji, ponieważ mają wpływ na ustalenie wysokości ich zobowiązań lub określenie ich czynnika ryzyka z wyłączeniem innych instytucji, o tyle z uwagi na to, że poziom docelowy jest rozdzielany pomiędzy wszystkie instytucje, zmiana takiego wskaźnika modyfikuje wysokość składek instytucji, których ten wskaźnik dotyczy, i siłą rzeczy wpływa na składki wszystkich instytucji.
- 52 Wynika stąd, że – zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 47 niniejszego wyroku – zmiana jednego z elementów obliczenia składki ex ante na SRF, takiego jak wskaźnik SPI, powoduje rozpoczęcie biegu nowego terminu na wniesienie skargi, w drodze której możliwe jest zakwestionowanie nie tylko tego elementu obliczenia owej składki, ale również wszystkich pozostałych jego elementów.
- 53 Wniosku tego nie podważa nieumyślny charakter błędu w ramach uwzględniania wskaźnika SPI. Umyślny lub nieumyślny charakter błędu leżącego u podstaw przyjęcia aktu zmieniającego akt wcześniejszy jest bowiem bez znaczenia dla ustalenia, zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 39, 40 i 41 niniejszego wyroku, czy ten akt zmieniający zawiera nowy element w stosunku do owego aktu wcześniejszego i wywołuje skutki prawne.
- 54 Z całości powyższych rozważań wynika, iż Sąd naruszył prawo, orzekając, że druga sporna decyzja – zważywszy na przedmiot sporu – stanowi wyłącznie potwierdzenie pierwszej spornej decyzji oraz że z tego powodu skarga jest niedopuszczalna.
- 55 W konsekwencji należy uwzględnić części pierwszą i drugą zarzutu pierwszego i na tej podstawie uchylić zaskarżony wyrok w całości, bez konieczności orzekania w przedmiocie pozostałych części tego zarzutu ani w przedmiocie zarzutu drugiego.

W przedmiocie skutków uchylenia zaskarżonego wyroku

- 56 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku uchylenia orzeczenia Sądu Trybunał może skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd lub wydać w sprawie ostateczne orzeczenie, jeśli stan postępowania na to pozwala.
- 57 W niniejszym wypadku z uwagi na to, że Sąd odrzucił skargę wnoszącego odwołanie jako niedopuszczalną, a w konsekwencji nie zbadał zarzutów podniesionych przez niego w uzasadnieniu skargi, stan postępowania nie pozwala na wydanie ostatecznego orzeczenia. Z tego względu sprawę należy przekazać Sądowi do ponownego rozpoznania.

W przedmiocie kosztów

- 58 Ze względu na to, że sprawa zostaje przekazana Sądowi do ponownego rozpoznania, rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 26 czerwca 2019 r., NRW.Bank/SRB (T-466/16, niepublikowany, EU:T:2019:445), zostaje uchylony.**
- 2) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.**
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

Podpisy